

Strijkstok flitst op feestelijke Biënnale

Reportage

Amber Docters van Leeuwen schrijft tweede Nationaal Celloconcours in overtuigende stijl op haar naam.

Van onze medewerker
Frits van der Waa

AMSTERDAM In het uiterlijk van de drie finalisten die de jury van het Nationaal Celloconcours heeft uitverkoren, weerspiegelt zich de grote genenvijver die Nederland langzamerhand aan het worden is: Steven Bourne moet ergens voorouders in Afrika hebben, Amber Docters van Leeuwen heeft in weerwil van haar achternaam onmiskenbaar Aziatische trekken, en alleen Immanuel van IJzerlooij

oogt als een ouderwetse blonde Nederlander.

De drie, geselecteerd uit twaalf deelnemers, openen elk hun slot-offensief met het solostuk *Figment One* van Elliott Carter. In de daaropvolgende celloconcerten van Haydn krijgen ze ondersteuning van Amsterdam Sinfonietta en dirigent Alexander Rudin.

Figment One is zoals al het werk van Carter complex en lastig om te spelen, maar een goede verstaander kan het wel degelijk begrijpelijk maken. De 20-jarige Bourne heeft er een stevige dobber aan, en komt ook niet geheel zonder kleerscheuren door Haydns *Celloconcert in D* heen.

Docters van Leeuwen (24) daarentegen spreidt in haar visie op Carter veel oor voor kleurverschil en nuance tentoon, en maakt er

een organisch verhaal van. Even temperamentvol is haar vertolking van Haydns andere celloconcert, dat in C, waarin ze de cello vooral in het langzame deel lustig laat zingen, en in het laatste deel razendsnel de stok over de snaren laat flitsen, zonder de warmte in de klank te verliezen. Docters van Leeuwen staat boven de materie, en trekt hooguit in de snelle loopjes iets te haastig van leer. Het orkest gaat van de weeromstuit ook beter spelen.

De vele belangstellenden doen het Muziekgebouw aan 't IJ dreunen van de ovaties.

Maar ook Van IJzerlooij (22) krijgt zijn deel, nadat hij een iets introvertere interpretatie van Carters *Figment* heeft laten horen, gevolgd door andermaal het Concert in D van Haydn, waarin hij laat ho-

ren dat ook hij aanzienlijke technische problemen het hoofd weet te bieden.

De toehoorders gunnen hem de publieksprijs, een bedrag van duizend euro. Van IJzerlooij verovert

Cello blijft de aandacht trekken, zelfs als hij helemaal niet meedoet

ook de prijs voor de beste vertolking van de concourscompositie, *Three Dances for cello* van Oene van Geel, die in de voorronden heeft geklonken. De jury komt tot een andere verdeling, maar geeft bij monde van voorzitter Martijn Sanders wel aan dat het om 'nipte' kwaliteitsverschillen gaat: Van IJ-

zerlooij krijgt de tweede, Bourne de derde en Docters van Leeuwen een verdiende eerste prijs: achtduizend euro, plus een bruikleencello van het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds, plus een aantal optredens.

Het Nationaal Celloconcours is zowel de rode draad als de bestaansreden van de Cello Biënnale die weer ruim een week lang het Muziekgebouw op z'n kop zette. Volgens de organisatoren heeft de tweede editie 21 duizend bezoekers getrokken, ruim zeventienduizend meer dan de vorige keer.

Dat de cello er verrassend genoeg ook wel eens de 'tweede viool' speelde, werd daags voor de concoursfinale duidelijk in een concert van het Ensemble Asko/Schönberg, waarin voor de cello een merkwaardig beschei-

den rol bleek weggelegd. Er klonk een nieuw stuk van Toek Numan, juli 2008, met veel bezigheid, boeiende wervelingen en een mooie opbouw, maar de cello komt er niet eens in voor.

Five abstracts van de Britse componist Luke Bedford bleek sterk en bondig, maar de cello speelt er een bijrol in. Dat geldt ook voor *Divining Apollo* van de Amerikaans/Nederlandse Vanessa Lann, dat maar niet van zijn plaats komt, en de cello ten slotte een solo gunt waarin slechts drie verschillende tonen voorkomen. Goed dat het ensemble nog *Elegie* van Liszt en Janáček's *Pohádka* achter de hand had: zo had solist Hans Woudenberg toch nog eer van zijn werk.

Het finaleconcert is te beluisteren op Radio 4 op 28 oktober, 13.30 uur.